

БІЛЯТОВІЦІ

Місячник Української Католицької Церкви в Польщі
№ 5 (65) Рік VI

травень 1996 р.

Перемильть

Відвідини статуї Божої Матері з Фатімі

«Ось я Господня служина: нехай єтото мною ста-
нетися по твоєму слову!» (Лк. 1, 38).

Одною з найкращих подій в історії Церкви – Божого
царства на землі, було посвячення всього людського
роду непорочному серці Марії, яке довершено 1942
року. Ця поля мала зв'язок з об'явленням Божої
Матері у Фатімі в Португалії 1917 р. Князь видимої
Церкви на землі висказується про це такими словами:
«Небудь остання житища з-поміж паслищок Лукія
зала її бажанням броцістої посвятиїї непорочному
серцю. Можна називати дивом обсташин факт,
що пана ІІІ ХІІІ, який довериував посвяти, одержав
єпископську житру в день, а наїв'я о тій самій годині,
коли сперше 13 травня 1917 року, Богородиця явилася
Жасіні (8 років), Франціскові (7 років), та Лукії (10
років). А явила Богородиця отомокам че п'ять разів
коханого місяця, включно з жостинем (в серпні з приводу
арешту батьків через небірнуюго настоятеля міста
– ляльлась 19-го). Обявлення Богородиці непорочності
в подобі 15-літнього хлопця негемської краси. Пре-
ставив себе Ангелом Миру, клякнув, схилив голову до
землі і тричі проказав молитву:

(Закінчення на 6 сторінці)

«Рости на ріллі, яку попередники орали своїм спрагданням»

Новий наш владика у Празі

30 березня 1996 р., вечіром, в старій римській
базиліці св. Климента, почувся візантійський
плутургійний спів. Починалася Божественна Літургія, на
якій був поставлений новий владика – о. Іван Лівнєць.
На Літургії був присутній Префект Конгрегації для
Східних Церков, кардинал Акіле Сльвестріні.
Літургію відслужив владика Мирослав Марусин в со-
служенні віладинки Іринея Білка ЧСВВ, папського
вунця в Празі Джованні Колпа та владики Івана Гірки
з Пришеви. Не було б в цій події нічого надзвичайног
якби не два факти. Оде перед нама новий владика
– апостольський екзарх для греко-католиків в Чеській
республіці та новий екзархат.

(Закінчення на 3 сторінці)

Архітектурний вінець Львова – в очікуванні

У львівському Соборі св. Юра буде проведено грунтовні реставраційно-ремонтні роботи, які,
властиво, уже й проводяться (ініціатором цього важливого для Львова починання став Преос-
вящений владика Юліян Гбур).

Святочорський ансамбль у Львові належить до істо-
рико-мистецьких пам'яток найвищого рангу. Але, як же
прикро, на нинішній день він перебуває у занедбаному
стані, який скоріше дискредитує нас і наше відношення
до подібних клейнодів культури, замість того, аби
«заробляти» для України міжнародний авторитет.

Дійсно, слова «Собор св. Юра» викликають
у пам'яті немало: найдавніший в Україні підписаний
і датований літнім, відлитий після 1341 року майстром
Яковом Скорою; чудотворна ікона Теребовельської
Богородиці; довершеність архітектурних
форм будівель великого зодчого Бернара Меретина і його
послідовників; духовтвореність і динаміка скульптур
головного мистецтва Йогана Пінзеля; самобутнє мальті-
рієального мистецтва Йогана Пінзеля; самобутнє мальті-

Кому монастир?

Як повідомила преса, 28 лютого 1996 р. Голова
Управління Ради Міністрів Л. Міллер підписав
у Польщі комплексу монастиря у Супраслі. Тим
самим закінчивається, правдолюбіно, спір, що тривав
кілька років про право власності до супраського
монастиря.

Преса часто акцентувала, що після спірів православного та Римо-Католицької Церкви. Як підчер-
кувалось, предметом спору був монастир, якого
коріння від самого початку мали бути православ-
ними. Також в напому, українському середовищі
у Польщі існувало, та злобільна налаштівна, переко-
нання, що кривлячим для Православної Церкви
є відмовлювання її права до монастиря в Супраслі.
Причому ці слова, автор не хоче продовжувати
спору, але для збереження історичної правди, хоче
показати становище третьої сторони – греко-католиць-
кого Чину Святого Василія Великого, сторони, якій
права до монастиря та її старання за його відзискання, найчастіше промовувалися в пресі.

(Закінчення на 3 сторінці)

«Труднощі можна розв'язати тільки співним свідченням любові!»

Під таким кричем, запозиченим з листа Вселенського

Патріарха Івана Павла II, написаного з приводу
400-ліття Берестейського з'єднання, проходив
у Польщі Європейський З'їзд Сестер Служебниць Непо-
ки Збромадження М. Терези Кіті.

Його метою була спильна зустріч Сестер Головної
Управи з Управами Європейських Областей України,
Польщі, Словаччини і колишньої Югославії. По довгих
роках тоталітарного режиму ті ізоляції, неможливості
звичайних контактів, підля таких врешті могла здійсні-
тися. Завдяки пій Сестри могли пізнатися, поговорити
про своє життя, досвідження, труднощі і почутися знову
однією великого служебницького родинного.

Європейська зустріч Сестер почалася Божествен-

ною Літургією, яку відслужив Кир Іван Мартиняк.

У слові до Сестер, відлікав Іван вказав на важливість

і велике значення монацького життя у світлі соборових

документів. Звернув Він увагу на сильні прояви секуля-
ризації в сучасному світі, а також на недовірення

монахині у Церкві. Відтак Головна настілька М.

Тeresa Кіто відкрила Зізду. У своєму слові вказала на

(Закінчення на 2 сторінці)

Зарваницька Божа Матір

Мати предвічної любові, радуйся і спаси тих, що на Тебе уповавоуть

Дорогі в Христі!

Наближається день, коли наша Церква ра-
зом зі своїм народом святкуватиме 400-ліття

Берестейського церковного з'єднання. Наши

думки сьогодні звернені на Святогорську гору.

У даний час Архикатедральний Собор св.

Юра у Львові вимагає грунтовної реставрації.

З плинном часу, з огляду на те, що користувались

ним різні конфесії, затратив він свій первісний

характер і знайшовся у катастрофічному

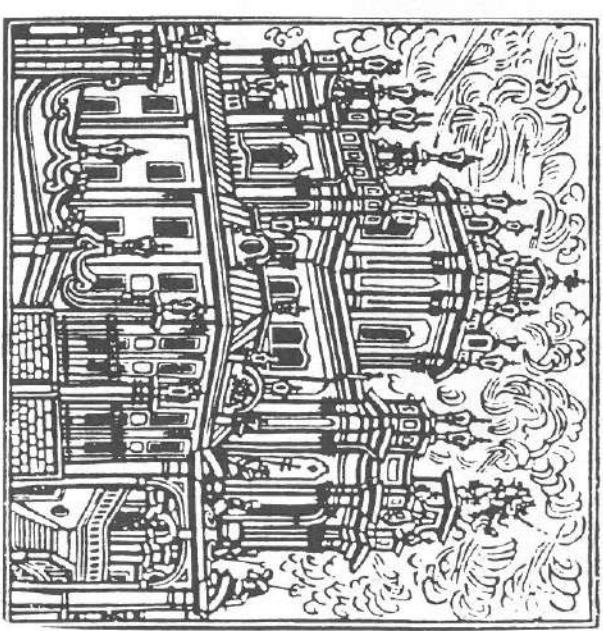
спільному пожежству, щоб відновити Собор.

Пожерстви можна складати на руки парохів,

або на валютний рахунок:

Собор св. Юра 001 178 413 Львів Україна
UKRSOTSBANK LVIV SWIFT: UKRSUAUХ

Перемиський владика + Іван Мартиняк

Собор св. Юра у Львові.

Архітектурний вінець Львова – в очікуванні

(Закінчення з 1 сторінки)

дешо змінивалася, запишаючись невеликим, скромного вигляду храмом, що набув, однак, рангу катедри. Саме тут 1 VII 1700 р. було проголошено з'єднання Львівської стархії з Римським вселенським престолом. Непоказаний вигляд тодішньої Святоюрської катедри уже не відповідав представницькому значенню осідка єпископа, її Атанасій Шептицький задумав спорудити величаво-монументальний храм. 1744 р. давно церкву розібрали й за проектом Бернарда Меретина розпочали зведення собору, на будівництво якого А. Шептицький заповів величезну на той час суму – 116 820 зл.

Наступник Атанасія на архиєпископському престолі Лев Шептицький завершив будівництво як самого собору (1761), так і комплексу довколишніх споруд, передусім – Митрополичної палати.

Внаслідок пізніших ремонтів і різних нововведень (насамперед – повоєнного часу) Святоюрський ансамбль і набув нинішнього, далеко не вітшого вигляду. Після брутальної ліквідації УГКЦ були відновлені собору були зайняті під звичайні помешкання, а сама Архікатедра зазнала різних змін. В ході ремонту у 1950-их роках стіни собору (всередині) помалювали брудно-зеленим, глухого тону кольором, а купол – низьковартісним, псевдobarоковим розписом. У лівій наяві влаштували Покровський придел, з окремим престолом та іконостасом. Над дарськими вратами тоді ж з'явилася наскрізна різба з вкомпонованими у неї конками, а на самих вратах – чотири псевдопапівники.

«Трудної можна роз'язати

«Свідченням любові»

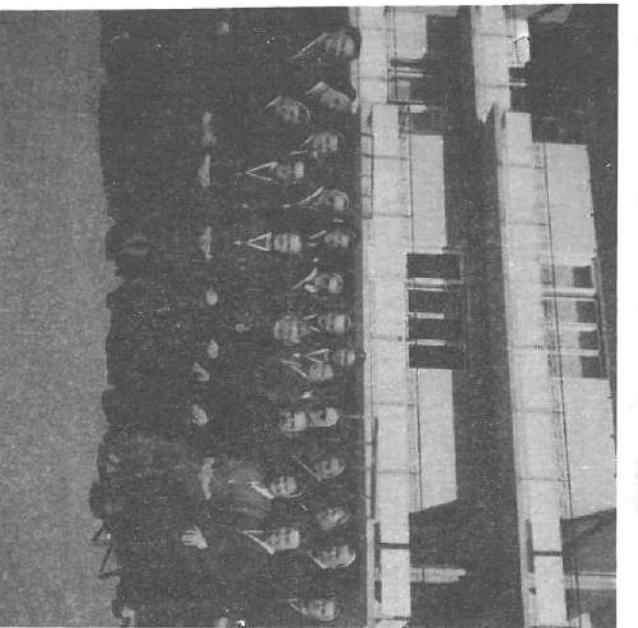
(Закінчення з 1 сторінки)

потребу нових дій, щоб у сьогоднішній лісності лати кожній Провінції можливість дозрівати та зростати.

«*Треба нам* – проловжувала Головна настоятелька – *пресвакелізувати сіамх себе, щоб інши єссе мати зможу свідчити про жисого Христма».*

Протягом З'їзду активно співпрацювали з Сестрами о. Степан Багрух, душастир молоді і поблінської греко-католицької парафії. Під його проводом учасниці З'їзду роздрібнювали і продискутували декілька важливих питань, а саме:

- Жіночість у християнському значенні цього слова на зразку Пресвятої Богородиці;
- Сучасна місія Сестер у Церкві на ниві праці з молодію і молодими подружжями;
- Духовий розвиток;
- Спільнотне і індивідуальне свідчення, що Бог справді є нашим Царем в реаліях сучасних загорожень;
- Здійснення завдань пов'язаних з місійним харacterом Згромадження;

Переміські наради увінчались обширними майданами, які Сестри повезли до своїх обителей, щоб запознати з ними локальні спільноти. Усітряці ця помогла більше пізнати себе, краще зрозуміти відмінності праці поодиноких областей Згromадження. З'їзд був одночасно поштовхом до нових рефлексій і кращих розв'язок проблем внутрішнього характеру Згромадження а також підтримкою Сестри і вчителів.

ЗОЛОТИЙ КРІПЕЙ

Ювілей – це часто для нас лише окреплення, усталена традицією штампа, якої належить дотримуватися, а над якою не конче треба задумуватися. Але ювілей це не тільки торжественні промови, квіти, пригадування дат, перевільнення заслуг і, нарешті, суттєвий стіл і гости. Ювілей приносить закодовану інформацію, за якою скриваються цілі епохи, історія, важливі події найрізноманітнішого характеру.

Нелавно у Пасленку торжественно святкували ми ювілей 60 ліття священства отця Митрага Івана Яремина. Шістдесят літ! Це ж неувіро великий кусок історії. Що ж могло за цей час трапитися, скільки ці землі пережила, в яких життєвих обставинах знаходилася?

Слова свідка наиновішої історії нашого народу дають, у якійсь мірі, уявлення про недалеке минule, про долю, з якою прийшлося миритися.

І трики дівчат.
Восна хуртовина розкинула родину Яремінів по цілому світу – вид Америки по Україну. Закінчивши початкову освіту у рідному селі,

3 «wykładowym językiem russkim». Gimnazjum tolid nazwane zostało «klasycznego», to jest na pierwszym miejscu mówiono po polsku, a po drugim po rosyjsku. Wszystkie przedmioty, z wyjątkiem j. angielskiego i j. niemieckiego, były postawione na poziomie gumanistycznego. Uczniowie uczyli się u niej w pierwszej kolejności greki i łaciny, a następnie matematyka, fizyki, chemii, biologii, historii, geografii, filozofii, literatury polskiej i rosyjskiej, a także polonistyki i rosyjistyki. Pojęcia i terminy pochodzące z różnych dziedzin nauk i techniki były postrzegane jako elementy jednego systemu, który miał na celu rozwijanie umiejętności myślenia krytycznego i tworzenia nowych idei.

на Богословську академію до Львова. Іспити складав перед ректором Йосифом Сліпим. Навчання в Академії тривало п'ять літ. Тодішній питомець, І. Яремін, закінчив навчання у 1934. Через два роки прийняв священичий сан.

І треба було переправитися до Переміської епархії, в село Райське. Коли фронт перейшов, отєп'яті повертатися але не було вже такої

В Райському о. Іван Яремін став сотрудником монастирі. Перебував там до 1947 р. Аж надійшов горевісний час переселення. Збірний пункт був у Волковії. Звідтам, після селекції, нашу інтелігенцію, свідоміших селян, діячів, а в першу

підхід, усунути всі нововведення. Завдання розпочали у Свято-Юрському соборі робіт – максимально наблизитися до первісного, ще авторського задуму. –

Хочеться вірити, що в жовтні, коли до Львова на відкриття Патріаршого Собору УГКЦ прибудуть усі архієрії Церкви з України та діаспори як і чимало

вірних із різних країн поселення українців, інтер'єр Архікатедри св. Юра зустріє їх оновленням. А наразі, оскільки сьогодні не маємо жертвовавців масштабу Варлаама Шептицького, Львівська Архиєпархія закликає усіх, кому не чужа доля унікальної пам'ятки української культури, вносити посильні внески у її відновлення:

2. Валютний рахунок – Собор св. Юра, 001178413
Львів, Україна, UKRSOTSBANK LVIV SWIFT:
UKRSUAUX.

Можна не сумніватися, що хтось буде плакати ревними слезами за когось з ікон, які не повернуться на стіни собору, хтось буде пускатися в голосівні

теоретизування — з метою надовго і безнадіно «заговорити» що проблему, хтось спекулятивно використає цей момент для чергового підірвання міжнародних непорозумінь, але будемо вірити, що лей перший крок буде успішний, і Боже провидчина покерує так, аби унікальний Святоюрський ансамбль в усій своїй довершеності якнайскоріше увінчав собою панораму нашого древнього і повного життєвих сил Львова, міста, яке так багато промовляє до серця кожного українця.

«Рости на ріллі, яку нонредники...»

(Закінчення з 1 сторінки)

до роздалу Чехословаччини на Чехію та Словаччину. Внаслідок цього частина території Прешівської єпархії зупинилася в іншій державі. Для цієї частини було створено генеральний вікаріят з осідком у Празі. Останніми роками до Праги, та взагалі до Чех, почало приїздити чимало українців, шукуючи тут праці. Під час пору нараховується їх більше 50 тис., в основному вихідці з Галичини та Закарпаття. Наприклад, як останнім часом, здавалося, доживала своїх останніх днів, наново ожила та з'явилася в ній нові люди. Це не постійні парафіяни, але радше багато приїжджих, які відчувають свій зв'язок з Церквою. Таким чином після фотографія не вмирає, але наново віччується потреба дуспастирської активності. Шоб справу формально розв'язати та надати нової динаміки місії Церкви на території Чеської Республіки 13 березня 1996 р. було створено Апостольський Екзархат для католиків східного обряду.

Апостольським Екзархом для наших вірних Святіший Отець іменував о. Івана Лявініка, дотепер першнього пароха празької парафії св. Клеменція Папи. І саме його постать, зосереджена та повна духовної сили, приклала увагу багатьох. Варто про цього діяча більше розказати, оскільки він є одною з важливих постгостей останньої половини нашого століття в житті Греко-Католицької Церкви у Чехословаччині.

Владика Іван ЛЯВІНЕЦЬ народився 18 квітня 1923 р. на Верховині, в селі Воловець. Після закінчення гімназії в Мукачеві він дістався на богословські студії до мадирицької семінарії у Відні в 1942 р. Оскільки після закінчення II світової війни Закарпаття стало частиною Радянського Союзу, він присвятив, щоб його прийняли до Православної церкви в Україні.

KOMY MOHACHTIP?

(Закінчення з 1 сторінки)

Автор цих рядків у липні 1990 р. особисто заніс внесок до Майнової комісії при Управлінні Ради Міністрів, чим почалися старання Василіанського Чину про відзискання своєї власності. Внесок в Комісії прийнято, хоча авторові прийшлося вислухати нарікань, протестів зі сторони секретаря Романії, що це буде мати, мовляв, політичний, некорисний для держави відомін.

Виступаючи про повернення державного супраського монастиря, Василіанський Чин керувався різними аргументами.

Передовсім вважав та надалі вважає, що мона-

стир, фундований біля 1498 р. Великим Маршалком Литовського Князівства Александром Ходкевичем та Смоленським єпископом Йосифом Солтаном, був призначеним для Унітської Церкви, яка функціонувала ще тоді від Флорентійської унії, заключеної 1439 р. Православним монастирем стає практично приблизно 1503 р. Знову унітським стає по сто роках, біля 1603 р., вже після

заключенням берестейської унії. Васильян прона-
шов з монастиря 1839 р. парською владою, отже
після 230-ти роках, і видано православним мона-
хам, які залишили його 1915 р., війжаючи до
Росії з російськими військами. Від 1930 по 1950
року монастир був у руках римо-католицького
Костела, а описля держава замінила лавру на
школу, яка займає будинки по сьогоднішній день.
За униатським родоволом монастиря промов-
ляють ще і інші аргументи. 1932 р. правоєствана
Консисторія подала до суду римо-католицьку
віленську Консисторію, стараючись про відзи-
скання монастиря. Суд видав своє рішення 1938
р., де між іншим, читаемо: «do siedliska wraz
z cerkwiemi i zabudowaniami klasztornymi ani
Konsistorz Prawosławny, ani wskazany przezeń
klasztor męski nie mają oczywiście żadnych praw,
ponieważ ustalona została przynależność tej części
mienia do skasowanego klasztoru unickiego OO.
Bazylianów. Los rzeczy głównej, jako przynależność
gruntu dzielił także wznięte po kasacie budynki».

Супрасльський монастир відіграв величезну роль в історії Василіанського Чину та Греко-Католицької Церкви. Саме з Супрасля 1721 р., перші монахи-Василіани прийшли до Варшави; в Супраслі Василіяни-уніяти провадили велику і ставну друкарню; монастирські забудування, за які недавна ще вівся спір, побудовані були Василіанами-уніятами

акий також поставив його в іерей у 1946 р. Після свячення працював духовником семінарії, катехитом та постійно був особистим секретарем владики П. Гойдича. Цей останній після свого інтернування та після дипломатизації Греко-Католицької Церкви долучився до Іванові Уряд Генерального Вікарія. Таким чином через декілька років О. Іван вів активне підпільне душпастирство. Це все закінчилося арештом та судом в 1955 р. у Празі. Тоді перед судом ставлено 17 осіб: 10 священиків та 7 мирян, звинувачених в зраді батьківщини. Головним звинуваченим був Генеральний Вікарій О. Іван Ганівець. Оскільки

нам єдиний подібний приклад вірності, чиго власного життя. І ми, упраїблевані свідками іхної жертви, свідомі того, що боки спричинили до підтримання гідності світу, який, як здавалось, попав у вар-варстві... Однак воно не могло позастити цього світу, що було Божим Світлом і, одночасно, світлом людини покривоженої, проте незламної» Без сумніву, що саме те зягло розяснювало темряву безбожжя та безнадії, а його світильниками були також і мученики та існовідники віри напої Церкви в Чехословаччині. Першим серед них був владика Павло Гайдич, а біля нього

Сьогодні, на гробі мученика, Папи римського, св. Климентія, на місці, де спочивають також мощі святого Кирила – апостола слов'ян, один зі свідків та авторів тамтих подій прийняв архієрейську хіротонію, бо зерно сіяне в труулі не гине, але після завмертя, оживас та приносить стократний плід.

Бажаємо Вам Владико, щоб рілля, яку Вам приходиться управляти, а яку перед Вами орали Ваши світлі попередники, давала стократні плоди. На многа літа, Владико!

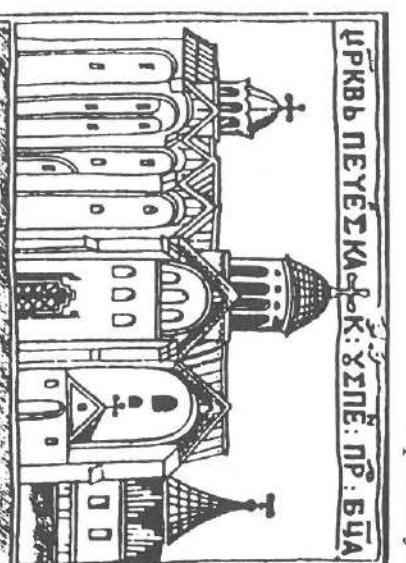
в Супраслі Центр Православ'я. Не зі своєї волі Василюнський Чин знайшовся в центрі цього спору. Щоб не бути використовуваним та маніпульованим 9 березня 1995 р. власним рішенням Василюни видіфали свій внесок з Майнової комісії. На полі бою залишились дві сторони: римо-католицька і православна. Рішення міністра з 28 лютого 1996 р. може принесе кінець справі.

супрасльского монастиря протягом п'яти років. Старання були довгі і тяжкі. Зібрано томи документів. Поліпшилось наше знання про супрасльську лавру, вона сама стала нам близькою, бо не один раз приходилося таміхати. Остаточно однажды не відзискали монастиря. Переходить він в руки Православної Церкви, подібно як 1839 р. чи це напа програна? Можна на це дивитися по-різному. Однак монастир пей разом з монахами, що в ньому жили вписався славно в історію Грецько-Католицької Церкви. Його овочі то не лише старі книги видавані в XVII і XVIII століттях але також Відомості про

сюгодні живе і має свій великий вклад в розвиток
vasilіянського монашества і Греко-Католицької
Церкви в Україні, Словаччині, Румунії та
в Польщі. Думаю, що ніхто не зможе викреслити
з історії супрасльского монастиря часу найбільшого
розвитку, часу в якому принадлежав він до Гре-
ко-Католицької Церкви. Сама його назва Ва-
силянський монастир в Супраслі говорить і буде
говорити про його власників та про його історію.

Яка буде дальша історія цього монастирсь-
кого комплексу покаже майбутнє. Православна
Церква запевняє, що буде в ньому місце на-
укомінізму. Даї Боже, піоб дійсно так будо, щоб

пци Монастир єдинав людей, а не длив.

ЦРКВЪ ПЕЧЕСКАѤ КИШПЕ: ПР: БЧА

о. Володимир Р. Юцак ЧСВВ
Протоігумен

си, а не длив.

№ 5 1996 р. «БЛАГОВІСТ» стор. 3

ТОЛОСМОЛОДІ

Матура '96

В Українському загальноосвітньому ліцеї в Гурові-Ілавецькому відбуваються чергові іспити на атестат зрілості. Як звичайно чверточленки будуть складати екзамени з польської та української мов, а також, до вибору, з історії, біології, математики та англійської мови.

Цьогорічні випускники будуть першими, які писатимуть матуру в мурах нової школи. Чи вони з цього вдоволені? - важко сказати. Я запитала кількох матуристів, що вони думають про цей серйозний життєвий іспит та які їхні настрої.

Матуристи '96.

«Україна приречена на успіх»

(Зустріч Валентина Мороза зі студентами української філології в Варшаві)

Валентин Мороз – живий класик. Людина, якій відомі арешти та переслідування тільки з приводу того, що існував. Представник покоління, яке було притягнuto до відповідальності. В минулому називали його просто криміналістом. Багато часу перебував за океаном у Канаді, на Гарвардському університеті. Як сам каже: «Це одисея руху опору».

Валентин Мороз відвідав Варшавський університет передріздом зі Львова до Канади. Студенти україністики мали змогу познайомитися з цією видатною людиною 12 грудня 1995 р.

Вступне слово дав проф. Степан Козак, представляючи усім гостей. У доповіді В. Мороза було порушувано чимало різних проблем. Спершу представив нарис історичних подій України з кінця XVII ст. по нині. На його думку Україна мала три нагоди для збудування держави. Як виявилось в історії, це були тільки експерименти, що не могли закінчитися успіком. Мжінним, проф. В. Мороз пише про це у своїй книжці «Історія в ХХ столітті»

В основному автор доповіді зосередився на 1991 р., який-то був зворотним роком усіх українців. Своїми очима обserувували вони народження незалежності, вихід з імперії та тріск радянського блоку. Гість насвітив також вільносні між Росією та Києвом, якінні (зовсім зрозуміло) не є найкращими, а Москва, загально, виявляється дуже нестабільного.

Цікавими були з боку студентів та професорів запитання, які торкалися нинішньої ситуації в Україні. І так, на запитання про залежність України від Росії шло імпортну нафти чи газу, В. Мороз відповів, що усьому якесь перебільшення. Україна взагалі не є так залежна, а Росія нікі не може прив'язати Україну до себе. Як виявляється, ці ресурси в Росії не є аж так великі і невичерпні. Не знати, чим якраз Росія гордиться, бо там техніка вже пінайкраща, а в самому Сибірі спікують за подіями в Україні, бо поставлено запитання відносно бурхливої реакції з боку уряду та служб безпеки під час похорону в Києві Блаженого Патріарха Володимира. У відповіді було можна дізнатися про ставлення громадськості України до Патріарха Димитрія і Філарета. А щодо брутальноти СБ на похороні, то в той час дали про себе знати різні промосковські та проукраїнські елементи. Саме ті, що заборонили демонстрації, виявилися промосковськими.

Як відно училиши це оптимісти і справжні українці, чого доказом є слова: «*все буде добре*», або «*якось-то воно буде*». І саме тут нагадується мені Остап Вишня, який у фейлетоні «Чукраїнці» описує п'ять головних рис українців, а саме: Якби знаття! Забув. Слізнився. Якось-то воно буде. Я так і знав. Отже, не забульмо: 7 травня перші іспити! І не запиняймося! А далі – «якось-то воно буде!».

Усім цьогорічним випускникам середніх шкіл бажаю успіхів і самих дуже добрих одінак!

— *Алла* – Все спокійно. Думаю, що якось-то воно буде. Вкінці є це свого роду випробування і колись людина мусить перевірити свої знання, хоча матура не є найкращою формою перевірки. Все ж таки в майбутньому чекає нас більше і більше таких спроб. Матура – це, коротко кажучи, початок мандрівки у доросле життя, де треба навчитися розраховувати на себе і поборювати усікі труднощі.

— *Катерина*, я які твої настрої перед матурую?

— Поки що все добре. Часу з кожним днем спотягає менше, але, думаю, що моя підготовка завершиться у неділю вечорі. Треба відпочити і піходити довсі зі спокоєм. Паніка і сильне переживання в нічому нам не допоможуть. Людина злобуєється

райни, чого доказом є слова: «*все буде добре*», або «*якось-то воно буде*». І саме тут нагадується мені Остап Вишня, який у фейлетоні «Чукраїнці» описує п'ять головних рис українців, а саме: Якби знаття! Забув. Слізнився. Якось-то воно буде. Я так і знав. Отже, не забульмо: 7 травня перші іспити! І не запиняймося! А далі – «якось-то воно буде!».

Усім цьогорічним випускникам середніх шкіл бажаю успіхів і самих дуже добрих одінак!

— *Богдан* – Матура? Кожен пе переходити і ма також можливості і брати це, що життя нам приносить.

— *Чого найбільше побоюєшся?*

— Не знаю. Власне кажучи, немає предмету, якого міцно побоююся б. До всього піходжу з нормальним наставленням і маю надію, що все буде доброе.

— *Алла* – Все спокійно. Думаю, що якось-то воно буде. Вкінці є це свого роду випробування і колись людина мусить перевірити свої знання, хоча матура не є найкращою формою перевірки. Все ж таки в майбутньому чекає нас більше і більше таких спроб. Матура – це, коротко кажучи, початок мандрівки у доросле життя, де треба навчитися розраховувати на себе і поборювати усікі труднощі.

— *Катерина*, я які твої настрої перед матурую?

— Поки що все добре. Часу з кожним днем спотягає менше, але, думаю, що моя підготовка завершиться у неділю вечорі. Треба відпочити і піходити довсі зі спокоєм. Паніка і сильне переживання в нічому нам не допоможуть. Людина злобуєється

матуристка Агнета Баранік

Присвячується матуристам

І все на світі треба пережити.

І кожен фініш – це, по суті, старі.

І наперед не треба ворожити,
І за минулим плакати не варт.

Тож веселімось, молодоньки, на плодях.
Хай меє млин свою відвіну дертъ.

Застрило сонце, мов осколок, в ґрунках.
Нічого, все це вилікує смерть.

Хай буде все небачене побачено
Хай буде все пробачене пробачено.

Хай буде вік прожито як напажитъ,
На жаль, віл нас нічого не залежить.

А треба жити. Якось треба жити.
Це зветься досвід, витримка і гаря.

I наперед не треба ворожити.

I за минулим плакати не варт.

Отак, як є. А може бути й гірше.

А може бути зовсім, зовсім зле.

А поки розум ол біди не згір ше, –

Не будь рабом і смійся, як Рабле!..

Ліна КОСТЕНКО «Пісенка з варіаціями»

ДІТЯМ

Фатімська Богоматір серед нас

Дорогі Діти, ледве протомоції великої дзвони в радісній весняній спенерії Святого тижня прибула до Гурово-Лавельського храму від сусідів римо-католиків мандруючою статуя Фатімської Богородиці.

Діти, молодь і старші привітали статую гарячим і радісним сердцем. Молоді хлопці несли її на руках довкола церкви, щоб вітрак поставити її перед іконостасом, посеред зібраних священиків під проводом о. Синкея С. Половича і всього Божого люду. Всі співали в її честь Молебень і віддавалися в її добри материнські руки, кажучи: «Ти моя Мама, ригай мене! Ніколи про Тебе не забуду!»

Діти витягали головки, щоб крає пібачити прибулу достойну Гостю. «Вона така

...

Торжественно і з радістю чекали ми на прихід Божої Матері. «Вона така

гарна» – лігахали пізньше – «Вона вся у квітках».

Один хлопчик сказав: «Я так заливився на Свято, що пізніше не міг відклечти рук від свічки».

– Мені дуже подобався продесійних хід, – сказала Оля – Вона, Богородиця, віглас серед нас.

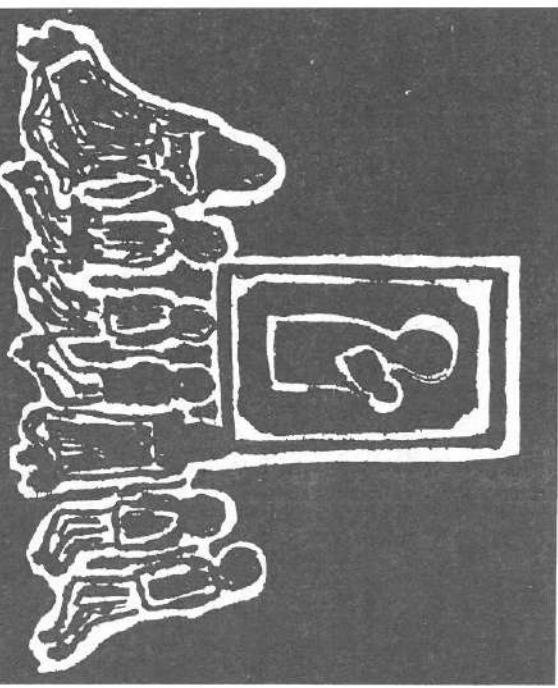
– Я знову радів, коли клали ми квіти до стіп Небесної Царіці.

Нагалка бліскучими від зворушення очей ділилася зі своїми переживаннями, коли статую треба було вже прощати. Її востаннє пілесли вгору над зібраними людьми, а діти з тухою махали руками, прощаючи дорогу серго Пречисту.

* * *

У такому виді Богородиця показалася вперше у 1917 р. трьом малим дітям у португальській невеликій оселі, званій Фатіма. Діти щі звалися: Лукія, Янінга і Франціск. З цеї трийки жив лише Лукія. Вона є сьогодні мохинею. Сестра Лукія так згадує своє Перше Святе Причастя: «Я мала всього чисті років, коли вперше прийняла Ісуса Христа. Розуміла я все гарно і виличила католицизм країце за старших діней. Пам'ятаю, що мої

старші сестри працювали стару ніч, щоб вищити мені

Відвідини Ярославської Божої Матері. Рисунок Адріяни Бутрим.

білу сукінку і приготували віночок на голову.

З радості не могла я спати. Часто вставала, бігла до них і затикувалася, чи вже дівч. Вініди діждалася ранку. Святого одягнена чекала я на свою сестру Марію. Вона завела мене до батьків, яких я перепрошуала за свої дитячі прогрихи. Пам'ятаю мамині слова, якими мене прощала: «Прости Ісуса, щоб вчинив тебе святою». Ті слова чуло до сьогодні. Старий брат піс місце на руках, щоб не запорошити чаю. Коли я знаїлась у храмі, сейчас побігла перед престолом і поеторила Богородиці

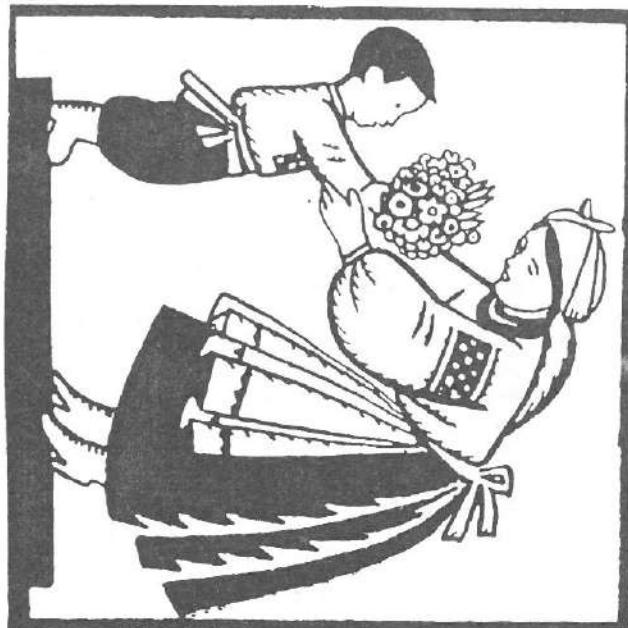
моє, що говорила мама. Так, хочу бути святою. Еucharistий Ісус, якого я прийняла тогоди пам'ято днів, став для мене одиноким другом.

За Лукією і ми заносім до Марії подібні молитви: «Моя Мамо, я хочу бути святою». Вона це напевно вислухає і перекаже свому Синові Ісусу Христу.

с. Романа СНДМ

Тобі Мамо

Тобі днесь Мамо
Бажання складаємо
І ширий несемо поклон.
За Твою офору
І любов безмірну,
Що даєш нам – дітям своїм.

Загадкова стіна

В	Д	Л	В	Б	А	Х	Б	А	А
Б	І	В	Ї	А	Ч	О	П	Д	Б
А	Ц	И	Г	Е	З	Л	В	Т	В
Д	И	Ш	І	С	А	М	Б	І	Р
Г	В	І	Х	Е	Р	К	Д	Т	А
В	О	А	Б	В	В	Ц	Г	Н	Е
Б	Р	Ф	А	Й	А	І	Б	Т	Ч
А	И	В	К	Я	Н	А	Ш	А	Г
Д	Ж	Т	І	У	И	Б	Е	О	Д
Т	А	У	С	Ф	Ц	В	Ї	Г	Г
В	Б	К	Ю	Н	Я	Т	Г	Ц	Е

У поданій хрестівці знайдіть сім місцевостей про славлення загадкової стіни з 3 числа «Благовіст»

Розв'язка загадкової стіни з 3 числа «Благовіст»
Постаті, що пов'язані зі страшними Ісуса Христоса: КІРИНЕЙ, КАЯФА, КОДА, ХРИСТОС, АПОСТОЛІ, ПІЛАТ. За правильні відповіді книжкові нагороди вижаєбкували: Павло Крет зі Свенково та Ярослав Лазорик з Люблині.

Ми все Тобі вірні
Просимо покірно:
Грийми від нас квітів букет,
Ще й присягаемо мамо,
Що будемо незламно
Все міцно кохати Тебе!

О. Лавецький квітень 1996

Аж тут з куточка обізвалась
Сирітка, нещасна, мама:
Найкраще в світі слово – Мама!!
І всі сказали: Так! МАМА!
Ти правду сказала, сирітко мама!

Відвідини статуї Божої Матері з Фатімі

(Закінчення з 1 сторінки)

«Боже мій, вірю в Тебе, прославляю Тебе, досвідкою Тобі, хохло Тебе. Герепрошую Тебе за тих, які в Тебе не вірять, які Тебе не простиють, які Тобі не досвідлюють і які Тебе не кохають». Коли підносишся з колін, додає: «Молітися в поданий вам спосіб».

Коли ангел показався третій раз держав в руках чашу, а над нею було видно частичку, з якої краї крої падали у чашу. Ангел, клауччи, єїмобив трикратно молитву: «Пресвята Троїце, Отче, Сину і Святий Духу, юбою Тобі наїспиши честь, жертуючи наїдорожче Тіло і Кров, душу і Божество нашого Господа Ісуса Христа присутній на всіх престолах світу як винагородження за зневоги святотацтва, обояність, якими є обожуваній. Ангел встас та подав частичку Луки, а че, що в чаї роздав для Жасинти і Франциска, говорячи:

«Поживайті тіло і кров Ісуса Христа, якого подіти так часто зневажають. Виконогороджуєте прошини і потишайте Всого Бого».

По шести місяцях 13 травня 1917 р. побачили дітина над невеликим зеленим дубом жінку о незісканій красі. Видавалась мати 18 років, сумно усміхалась, притала руки складені до молитви, з правої боку яких звисала вершина. Божа Мати сказала: «Приходіть тут щомісяця, в жовтні єам скажу, ким я є і чого очікую. Довершиться велике чудо, щоб всі відомі поїшли».

Даліше під час тієї зустрічі клауччи дітей молитви і захочує до неї: «Офіруйтесь за грішників і коли будете молитися на вершиці то по кожній частині (десятирі) додайте – «О мій Ісусе, прости нам наші гріхи, встережи нас від пекельного огня, зоведи всі душі до неба, а передовсім ті, які потре-буют найбільше Твоєго милосердя».

13 жовтня довершилось «Чудо сонця», яке кружило по небі і видавалося, що паде на людей, яких зібралися кільканадцять тисяч. Це чудо, яке бачило так багато людей, стало причиною визнання Апостольським Престолом об'явленій Богородиці у Фатімі.

Цього року у Перемишлі, дві неділі перед величливим святом Йордану, статуя Фатімської Богородиці, яка від XIV ст. у Ченстохові, чи у іконі Волополимирської Богородиці, яка також після відродження москалями – в срібні таї.

Навіднина почалися від катедрального собору у Перемишлі. На мистецькому постументі, серед книг, при повній перекрії людей поставлено статую, прinesену парохіянами польської катедри під проводом владики і духовенства. Переказання статуї Богоматері, яка ємагістрю всіх, напевно у багатьох викликало почуття єдності християн під покровом Богородиці, залишаючи на болі власнії передріння. Перший раз у своєму віртуочі хрестяни співали в Академії «Радуйся, бо через Тебе радість засила, радуєшся, бо через Тебе прояснилашішія». Підібно радувалися, молилися, спорідавалися, проволювали зі спізами в очах Марію Сестер Василінок, в Команці (моїй рідній парафії), у Мокрому, в Сестер Служебниць у Перемишлі, де під проводом провінційної настоятельки с. Мирослави, сестри з ясночими обличчями вдивлялись в зображення Гісі, яку стараються наслідувати через повне посвяченіце свое життя. Стагую в сам день Йордану занесено над Сан, де вітіпалася в пам'яті Хрестення свого возлюбленого Сина. Вечером 19 січня у хотинецькій перекрії Різла Пресвятої Богородиці, під час Літургії відслуженої, йорданську воду черпали вірні обох обрядів.

Вірю, що вислугає Всевишній заряд заступництва Матері всіх народів багато з-посеред прохань, які занесили ми до Ней – «Бо ще не чувано ніколи, щоб Вона не помогла, чи у горю, чи в недолі того земського життя». Не забуваюмо про прохання Ангела і Фатімської Богородиці в міру можливостей щоденно молитися на вервіці – а прискоримо процес духовної обнови нашого народу і поможемо багатьом загубленним цього світу віднайти дорогу до Бога.

о. Мирон

Милосердя Двері, Діво Божа Мати!

Одна з найкращих прикмет духа українського народу – це глибоке, загальне і постійне почитання Пресвятої Діви Марії. Вивом цієї великої набожності є численні зображення Марії в іконах, гимнах, молитвах і піснях в честь Марії. Вона – Покровителька нашого Народу безнастяно відборгає честь і пошану від своїх дітей.

Храми Ольштинського деканату устали місцем небудінних подій. Тут саме вступала Марія-«Милосердя Двері», в котрі Ярославської ікони. Свою мандрівку розпочала від Хіпанова і досі продовжує її. Відвідини Богородиці були безпосереднім підготуванням до Христового Воскресіння та надалі є продовженням радості Таїнства Божого Спасіння. Марія у своїй іконі відвідала вже Відміні, Гіжицько, Круклінки, Бані Мазурські, Вентожево та Байори.

Відвідини Богоматери розбуджували дух молитви і побожності. Ярославська ікона побувала у кожній станції цілій тиждень і за кожним разом гуртували біля себе дітей, молоді і старших людей.

У Гіжицьку в свою новому храмі, вірні приходили до Небесної Матері і гаряче просили у своїх потребах. Молились приватно, молились спільно. В честь Марії звучали пісні, гимни, молитви на вервиці, співались Молебни. Вірні численно зібралися на Святу Літургію з Венгожева. Діти прийшли поклонитися Марії у п'ятницю вечіром. Дитяча молитва громко зазучувала у перкві. Діти, підготовлені сестрою катехіткою, сами провадили їх особливі молитви хвилини. Стогни на колінах перед іконою, проказували вервицю, жертвуючи її за Церкву, за мир в родинах, за хворих до Небесної Матері і гаряче просили у своїх потребах.

Молились приватно, молились спільно. В честь Марії з Венгожева. Діти прийшли поклонитися Марії з Венгожево з Литвою, яких віслужили Отці Василія і Венгожева. Діти прийшли поклонитися Марії у п'ятницю вечіром. Дитяча молитва громко зазучувала у перкві. Діти, підготовлені сестрою катехіткою, сами провадили їх особливі молитви хвилини. Стогни на колінах перед іконою, проказували вервицю, жертвуючи її за Церкву, за мир в родинах, за хворих до Небесної Матері і гаряче просили у своїх потребах.

Діти прийшли з Богородицею Святої Марії-«Милосердя Двері», в котрі Ярославської ікони. Світлини з Венгожево зібралися до Богородиці у своїх спонтаній молитвах.

Гіжицько попрощало Ікону в суботу 23 березня, у п'ятницю вечіром. Дитяча молитва громко зазучувала у перкві. Діти, підготовлені сестрою катехіткою, сами провадили їх особливі молитви хвилини. Стогни на колінах перед іконою, проказували вервицю, жертвуючи її за Церкву, за мир в родинах, за хворих до Небесної Матері і гаряче просили у своїх потребах.

На нічне чування біля Ікони зібралась група молоді і підлітків.

Після привітання Ікони у Круклінках відслуженої Ії труній сірави, віддавались у Марійську оліку. Шолено проказували у супроводі Сестер вервицю та сівіві Академії до Богородиці. У піснях і спонтанних молитвах виявили любов і довір'я своїй Заступниці. Діти цілими класами приходили з сестрою Даїлою, загостила до монастиря Сестер Служебниць СНДМ. Тут продовжувалась адорация. У затишку монастиря Марія очікувала своїх дітей з ранку до вечора. Численно прибуваючі вірні просили про заступництво, поручаючи її труній сірави, віддавались у Марійську оліку. Після привітання Ікони у Круклінках відслуженої Ії труній сірави, віддавались у Марійську оліку. Шолено проказували у супроводі Сестер вервицю та сівіві Академії до Богородиці. Спільно проказували фатімську вервицю, перейшли, в думках молячись, хресну дорогоу. Бобійну годину провадили дівчата: Кася, Аня та Адріана.

Марія ще раз стала для нас Учителкою молитви. Численна участь вірних у молитвах підтвердила марійський характер нашого християнства.

с. Олена СНДМ

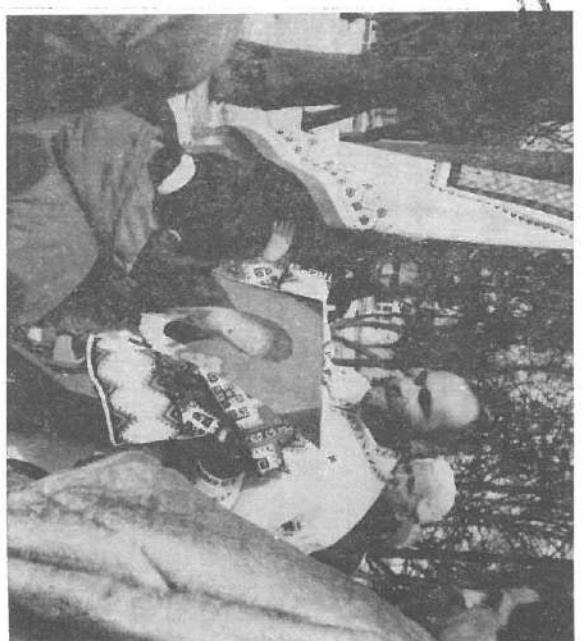
Фатімська Божа Матір у Гурові

Коротко, бо тільки годину, тривали відвідини статуї Фатімської Божої Матері у перкві Воз-движення Чесного Хреста в Гурові-Лавецькому. Було це у середу 17 квітня цього року. Відвідини були коротенькі, але запам'ятали за собою невимовною глибокі враження. Здається і довколіша присула і душевність людини цього дня напрималися на зустріч дорогоого, очікуваного гостя.

Місцево заздалегідь підготувалися до зустрічі. Завмер звичайній шум і гармонії автомобілів, на вулицях з'явилися святково одягнені люди – від літнього дідуся. Народішов у напрямку або римо-католицького костела, або греко-католицької церкви. Спільні було очікування.

Спершу статуя Божої Матері потрапила до костела під покровом Найсвятішого Серця Христового. Звідси процесійно була перенесена до воріт наїпір перекрії. Зворушилий момент. У воротах української святині Божої Матері вітають численна громада колишніх переселенців з дітьми і внуками, разом зі своїми душпастирями. Хлопці у вишивках сорочки, учні місцевої української гімназії беруть її на плече і щіла процесія, зі священиками обох обрядів на чолі, обійшли храм, вносять свячену статую до середини, поблагоїши відлатити її честь. Заповненна до останнього місця святина починає поволі, шораз молитися, брати участь у Молебні.

«Зібралися ми тут, побільшівши все, про поширення українські серце, про поширення ідеї, на яка пережила, вистраждала свою долю, що чекає

Отець Григорій ЧСВВ передає Ікону парадіжникам з Круклінок.

Сьогодні зустрічаємо Богородицю, що, яка об'явилася дітям у 1917 році, щоб передати їм протягом об'явленій духовні завіщання. Сьогодні статуя Богородиці завітала у наш храм.

Сьогодні зустрічаємо Богородицю, що, яка об'явилася дітям у 1917 році, щоб передати їм протягом об'явленій духовні завіщання. Сьогодні статуя Богородиці завітала у наш храм.

Сьогодні зустрічаємо Богородицю, що, яка об'явилася дітям у 1917 році, щоб передати їм протягом об'явленій духовні завіщання. Сьогодні статуя Богородиці завітала у наш храм.

Сьогодні зустрічаємо Богородицю, що, яка об'явилася дітям у 1917 році, щоб передати їм протягом об'явленій духовні завіщання. Сьогодні статуя Богородиці завітала у наш храм.

Сьогодні зустрічаємо Богородицю, що, яка об'явилася дітям у 1917 році, щоб передати їм протягом об'явленій духовні завіщання. Сьогодні статуя Богородиці завітала у наш храм.

Сьогодні зустрічаємо Богородицю, що, яка об'явилася дітям у 1917 році, щоб передати їм протягом об'явленій духовні завіщання. Сьогодні статуя Богородиці завітала у наш храм.

Сьогодні зустрічаємо Богородицю, що, яка об'явилася дітям у 1917 році, щоб передати їм протягом об'явленій духовні завіщання. Сьогодні статуя Богородиці завітала у наш храм.

Сьогодні зустрічаємо Богородицю, що, яка об'явилася дітям у 1917 році, щоб передати їм протягом об'явленій духовні завіщання. Сьогодні статуя Богородиці завітала у наш храм.

Степан Шевчук

Посмертна згадка

Минають дні, місяці та роки, а за ними відходять у вічність й люди та їхні прожиті літа. Відходить ті, що бце, здається, вчора тишили своєю працею, здоров'ям, новим життям рідної самостійної України. Всіма тими справами, а також життям українців на Пруссько-Мазурській землі національний жив та цілавився СТЕПАН ШЕВЧУК з села Сухолиски, Видмінської гміни.

Ще недавно тишівся повним здоров'ям та гумором,

з всіма парафіялами Видмінської перекоши святкував Різдво Христове, але ... післодівано 18 лютого цього року уліковісь, залишаючи родину та приятелів.

Степан ШЕВЧУК народився 3 січня 1924 р. у селі Прися, що на Любачівщині (давніше Раво-Руський повіт). Свое дитинство провів у рідному селі, де вчівся у початковій школі. Тут також розпочав свою молодіжну літіа, але воєнне лихоліття та совєтська, а відтак німецька, окупації принесли йому багато горя. Степана забрано на примусові роботи в далеку Німеччину, де перебував аж до закінчення війни. Олісля повернувшись до рідного села Прися, але і тут не прийшлося йому відпочати. Полав він на час жорстоких польсько-українських боїв. Щоб пережити, пераз треба було пересидти під якісь ями, або лісі.

Осінню 1946 року Степан оженився з Марією Туз. Однак у травні 1947 року приходить наступне горе – виселення під час «Акції Вістна». Треба було покинути рідну хату.

Після двох тижнів важкої дороги поселеної учищенній, обшабрований хаті в селі Сухолиски, Видмінської гміни на Гіжицькому. Тут одержують невелике господарство з дуже слабими грунтами. Щоб матеріально забезпечити свою родину С. Шевчук був змушені піти до праці у видмінському таргасі, де й перерадили до пенсії.

Родина Шевчуків ніколи не соромилася свого українського походження, помимо того, що в селі мешкали майже самі поляки (крім трьох українських родин). Від самого початку іздили на богослужіння до далішого Хіланова, щоб у рідному обряді зустрічатися з Богом.

Старання про українську греко-католицьку церкву у Видмінах розпочалися ще в 1964 р. Очевидно одним з ініціаторів цієї справи був також Степан Шевчук.

Однак аж 10 років треба було чекати, щоб почала

* УКРАЇНА * УКРАЇНА *

віловні правовати греко-католицька парафія. Від самого початку він кілогратиава всіма церковними справами, брав активну участь у богослужіннях але й у ремонтах. Так було аж до останніх днів життя. Слід, також

сказати, що Степан Шевчук допомагав при ремонті Хіланської церкви та господарських забудованих. Та кож і не сторонив від православних богослужінь в Орлові, боже ділив українського народу на своїх і чужих.

Від появи першого приміnika «Нашого Слов» був постійним передплатником і палким читачем. Купував багато української літератури. В 1974 р. у Видмінах зав'ягувався гурток УСКТ, а пан Степан разом з жінкою стають одними з перших членів товариства. Завжди чинно допомагав організовувати всяки відзначення. Гурток УСКТ, а пан Степан на концерти та фестивалі до Гіжицька, Вентожева, Кентинна («Мальована Скриня»), Кошаліна, Солоту та Варпави, а також у різних сторонах у Польщі.

Від 1989 р. став голововою невеликого гуртка ОУП в Сухолисках і на цьому пості працює до кінця своїх днів. Дуже часто жертвував гроши на супільні та церковні цілі.

Коли Україна добилася незалежності, дякував Богові радів, що місії дочекати такої хвилини. Слідкував за всім, що торкалося Батьківщини.

21 лютого цього року відбувся похорон Степана Шевчука. В останній дорогу до видмінської церкви, а опісля на цвинтар, відпроваджували його, крім родини, десятки знайомих-українців з цілої околії та чимала кількість сусідів-польжів. Хоронили його: о. Седличек з Пряшівської округи на Словаччині. Відправдженю його як доброго сусіда, друга, громадянина та українського активіста, члена видмінської парафії та гуртка ОУП Сухолиски-Видміни.

Сти Дорогий Земляче на вічні часи, а видмінська земля нехай буде тобі первом. А рідна Україна нехай Тобі сниться, бо ж Ти її вірно любив.

«Вічна Тобі пам'ять!».

Нехай цей скромний допис буде китицю квітів на Твоїй могилі!

Члени гуртка та юного правління ОУП у Видмінах

Члени Правління Відділу ОУП у Видмінах

Парафіяни та члени переконного комітету у Видмінах

Від імені всіх Іван ПАВЛІК

Золотий Ювілей

(Закінчення з 2 сторінки)

Мрія про весну

Львів-Брилії 1938 р.

Погодившись на пропозицію місцевого пастора, о. Іван Яремін залишився працювати в Ельблонзі. Працював там до 1959 р. Від того року отримав декрет від Примаса Польщі на відкриття греко-католицької парафії в Пасленку. Не відбулося це без трупопій. Місцевий парох, що вже не один раз дав пізнатися греко-католикам з ненайраного боку, ствердив, що всі вірні ходять до одного костела і жодних інших богослужінь їм не треба. На вістку, що отець має примасівський декрет, парох «зм'як» і показав святыню, де могли би відбуватися греко-католицькі літургії. Храм був у зdevastованому стані, але скоро вдалося його налаштати і першу Службу Божу відправлено на Благовіщення у 1959 р. Душпастирем цієї парафії о. Яремін був аж до 1991 р., тобто до моменту, коли перейшов на пенсію.

В 1974 р. отець розпочав нації богослужіння в Ельблонзі. Спочатку було це в сестер Катажинської, а відтак, коли опорожнилася каплиця в центрі міста, греко-католики переїняли її для себе.

Від початку душпастирювання в Ельблонзі о. Яреміна попросено також бути лікарням капеланом, яку-то функцію виконував аж до переходу на заслужений відпочинок.

Війшовши на пенсію, о. Іван Яремін не заперстав душпастирської праці. Надалі залишався активним у середовищі священиків. Допомагав у праці о. А. Сороці, пілгримує порадою, словом – ділал працею на ниві, до якої був покликаний кількаслейт років тому.

Б. Тхір

Святим Духом повіяло із Нацбанку

Наприкінці березня в Національному банку України пройшов добробачинний вечір присвячений збиральні фондові відбувову Успенського собору та Михайлівського Золотоверхого Монастиря.

Прийшло дуже багато гостей, заповнений – прийшли діячі культури і науки, бізнесмени, священнослужителі, політики.

Заприєміли відповідо до події – старовинні ікони Спаса і храмову Успення Богородиці обрамлювали рушиники, були представлені фрагменти мозаїчних фресок, уцілілі речі з Михайлівського монастиря. Хорова капела «Думка», розмістившись на балконі, виконала «Отче наш» і «В царстві твоєм» Леонітовича.

Ініціатором вечора став голова правління Національного Банку України Віктор Ющенко. А вся справа в тім, що наприкінці минулого року Президент підписав Указ про заходи відтворення в початковому вигляді пам'яток культури. Як відомо, Михайлівський Золотоверхий монастир зруйнували більшовики у 1934 р., а Успенський храм на території Києво-Печерської лаври було висаджено у 1942 р. під час окупації.

Вечір зібрав справжній політичний, бізнесовий та культурний бомонд. Були присутні перший і другий Президент України, керівництво Верховної Ради, голова Української міжбанкової валютної біржі Вадим Гетьман, всесвітівідомі співаки та актори – Анатолій Солов'яненко, Анатолій Папамаренко, Ада Роговцева, представники президентської адміністрації. Славновітній співак Кріс Де Бург, що прибув до Києва з одноденними гастролями, навіть не зважаючи на уродини сина, затримав свій від'їзд, щоб взяти участь у вечорі.

Було зібрано великі пожертви. Як повідомив Віктор Ющенко, в дар поступило багато коштовностей, картина, старовинних ікон (в НБУ буде відкрито спеціальне скриньє для пожертв і кожен місяць банк намірений інформувати громадськість про надходження). Тисячі допарів поступили від ряду зарубіжних фірм. Президент подарував велику старовинну ікону – роботи західноукраїнських майстрів. Про свою готовість власним коштом обмінювати відновлені споруди заявив керівник однієї з комерційних фірм п. Платонов. Міжбанківська біржа та банк «Україна» передказали кожен по 10 мільйрів карбованців.

Марафон добробачинності буде тривати. Готуються до випуску поштові марки із зображеннями Золото-верхого монастиря та Успенського собору, золоті ісрібні монети, буде розіграна грошова потерея, пройде телемарафони «Відродження духовних свяtyin». Працівники НБУ перекажуть у фонд свій одноденний заробіток. До цього приступні закликали іскус патріотів України. Запроваджується медаль «За добробачинність», котрою нагороджуватимуться громадяни та організації, що внесуть вагомий вклад у відновлення пам'яток української культури. Іх імена будуть занесені в «Золоту книгу», яка потім запищася в довічному зберіганні у ченців Михайлівського монастиря.

Подаємо рахунки, куди можна переказати кошти: 709900 (для карбованців), 178900 (для вільно конвертованої валюти), 779200 – для іноземної неконвертованої валюти. Для всіх рахунків МФО 300001 в ОПЕРУ НБУ.

● Україна поглиблює співпрацю з НАТО. Найдовічним часом буде прийнято програму, яка передбачає понад 200 спільніх заходів протягом 1996-1998 років. Торкаючись вірогідності зміни статусу України, як позаблокової держави, Український міністер оборони заявив, що з огляду на реалії, сьогодення та події в сусідніх державах, позапоковість України не може існувати постійно.

● За повідомленнями Штабу до справ боротьби з наспідками повені, на деяких ріках Луганської області рівень води піднівся вище семи метрів. На цій заваді, умілим діям, людських жертв удалося уникнути.

● Як повідомили у Міністерстві оборони України, 10 квітня до місця дистанції відбула танкова рота Збройних Сил України. Вона буде діяти у складі міжвидового конглімерту Сил ООН у Східній Славонії. Рішення про участі Українського війська в ліквідації конфлікту в копіші Югославії було ухвалено у відповідь на звернення ООН про допомогу. Український підрозділ переведеться у резерви штабу міжвидових сил ООН поблизу містечка Кілса. Окрім танкістів Україна вже представлена у Східній Славонії ескадрильє транспортних гелікоптерів, а також 10-ма

Зібрав та надіслав (яс)

Дорогі Сестри і Братя!

ВАРГО ПРИДБАТИ І ПРОЧИТАТИ

Сього дні, коли нарешті після довгих років душевного і фізичного поневолення настав час свободи і демократії, наша спільнота стала перед новими проблемами. Має іх також перед «Благовістом».

Помимо жертвенності редакторів, які свій вільний час присвячують редагуванні часопису, не вистачає фондів на їого друк і кольорову редакцію.

+ Кир Іван МАРТИНЯК

БЛАГОВІСТ

Повідомляемо, що «БЛАГОВІСТ» на 1996 р. можна передплатувати в редакції від бажаного місця. Громі спіл надсилали звичайним поштовим переказом на нижче подану адресу:

Redakcja «ВЛАНОВІСТ»

ul. Chopina 17

11-220 Górowo Iławskie

або на банківський рахунок:

Redakcja «ВЛАНОВІСТ»

Bank Spółdzielczy w Górowie Iławskim

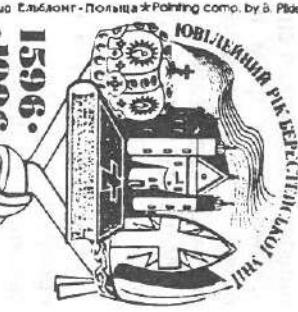
O/W BGŻ Olsztyn Nr 951429-635-2714

Ціна передплати одного примірника разом з висилкою на пошту в Польщі – 9 зл. 60 гр. Надсилаючи громі, просимо подавати місце, від якого оформляється передплата.

БЛАГОВІСТ

Конверти з українським надруком

Можна прилібати конверти з українським надруком, присвяченім Ювілейному річчю Берестейської ІІІ Ціна конверту – 10

Користуючися українськими конвертами в листуванні зі знахомими та родиною, пригадуйши про наше Церкову та ії ювілейне свято!

Замовлення слід надсилати на адресу:

Andrzej Szmiigelski, ul. Robotnicza 96/10
82 - 300 Elbląg, tel. 34-60-00

Дорогі Читачі!

Широ дякуємо нашим вірним Читачам, які привітали нас з нагоди Великодніх свят.

Зокрема дякуємо: Редакції «Нашого Слова», Богословам Люблинської семінарії, вчителям та учням з Білого Бору, Сестрам Служебницям з Круклянк, видавничому відділу Монастиря монахів Студійского уставу зі Львова, п. Анні та Петру Буковським з Ліпнильского Поля, п. Анні Капелюх з Новиці, Е. В. Панчакам з Нью-Йорку, Я. Стажніву зі Львова, Катерині і Михайлі Козакам з Перемишля, А. Охжівському з Лелькова, п. С. Йорданській з Радом'я, о. М. Михайлишину з Німеччини та всім, хто вітав нас особисто і телефонно.

Редакція

БЛАГОВІСТ - суспільно-релігійний місячник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редакція колектив:

о. синод. д-р Святослав Попович, Богдан Тхір (лт), Дарія Гарнільєв - технічна редакція.

Погляди авторів публікацій не завжди стоять з точкою зору редакції.
Матеріали не замовлені не відхиляємо. В опублікованих випадках застерігаємо собі право виправляти і скорочувати авторські тексти. Матеріали до публікації просимо вислати у машинописах, або у чітких рукописах.

- Життя і смерть полковника Коновалца – Ціна 5 зл.
- Український альманах. Книга-календар на 1996 р. вміщає добірку статей і художніх творів наших вчених та діячів у Польщі. Є своєрідним записом, хронікою діяльності української громади. Ціна 12 зл.
- Варшавські українські записки – ч. 2, під ред. проф. С. Козака. Ціна 8 зл.
- Велика ілюстрована Біблія. Ціна 12 зл.
- Літопис УПА – 9 том «Українська Головна Визвольна Рада». Ціна 9 зл. 19 том – «Група УПА Говерла – спомини, статті». Ціна 9 зл.
- «Bieszczady» – Słownik historyczno-geograficzny. Ціна 23 зл.
- Історичний контекст укладення Берестейської унії і перше поуміння покоління – Матеріали перших «Берестейських читань». 187 стор. Ціна 6 зл. 50 гр.
- Повідомлення слід присилати на адресу редакції. Присилення не вимагає грошей заздалегідь, а цим після реалізації замовлення.

- «Улома й на чужині» – В. Сава. Розповіль про Угрина і угринівців. Ціна 5 зл. 50 гр.
- Повстанські могили – Протом'янта книга випущена на полі слави. Євген Міслю. 402 стор. Тверда обкладинка. Ціна 15 зл.
- Ukraincy w Polsce 1918-39 – Oświata i szkolnictwo. Марко Сирник. 186 стор. Ціна 10 зл.
- «Bieszczady» – Słownik historyczno-geograficzny. Ціна 23 зл.
- «Повідомлення про засідання Берестейської унії і перше поуміння покоління» – Матеріали перших «Берестейських читань». 187 стор. Ціна 6 зл. 50 гр.
- Історичний контекст укладення Берестейської унії і перше поуміння покоління – Матеріали перших «Берестейських читань». 187 стор. Ціна 6 зл. 50 гр.
- Історичний контекст укладення Берестейської унії і перше поуміння покоління – Матеріали перших «Берестейських читань». 187 стор. Ціна 6 зл. 50 гр.
- «Повідомлення слід присилати на адресу редакції. Присилення не вимагає грошей заздалегідь, а цим після реалізації замовлення.

До уваги улючан

Повідомляемо, що традиційне святкування празника Вознесіння Господнього в Улючі відбудеться

25 та 26 травня цього року

В суботу передбачено відвідуни Явирика-Руського, Поруб, Волі Волопіцької, Грушикі та на закінчення Молебень на майдані розібраної церкви в Улючі.

День закінчується вагогою над Сяном. У неділю відбується торжественна Служба Божа перед першою на Дубнику, а опісля Панахида на стрілецьких могилах.

Щиро запрошуємо!

Організаторів комітету

Спасибі Вам!

Зі широго серця ляжую всім, хто причинився до будови церкви в Колобжезу, а зокрема Василеві Гобошу, його братові, Володимирові Гобошу, Мирославові Копчику, Миколі Гобошу, Петрові Тхорику, Миколі Двущіту, Михайліві Тарнавському, Миколі Бачинському, Іванові Гліві, Михайліві Беневяту, Теодорові Бапі, Миколі Козловському, Володимирові Романишину, Михайлі Скірці, Миколі Дунчаку, Романові Васильку, Миколі Симочку, Григорієві Кузьмі, Володимирові Андріусенку, по виконав іконостас. Дякую також Андрієві Вільному та Михайлі Лазорим, що накривали дах, інж. Богданові Боберському, який проектував іконостас, малярі з України, Ірині та Андрієві Буланів та всім, що причинилися чи то фінансово, чи власною працею до будови церкви. Окрім того, віддають спасибі отямам: Йосафатові Романіку та Мирославові Підліпчаку за їхній вклад у діло будови церкви. Підліпчаку приходив на місце будови і керував щоденно приходив на місце будови і керував працею. Багато праці вклали також Стефан Фірта його батько Василь.

Нехай Господь Бог благословить Вам за відданість і жертвеність у спільній справі.

о. Йосафат Осипанко ЧСВВ

IV Фестиваль Дитячої та Молодіжної Релігійної Пісні і Поезії

Заходами вірних білобірської парафії та влади Шкільного загальнодержавного комплексу ім. Тараса Шевченка, напередодні візиту Різдва Богородиці в суботу 21.09.1996 р. отр. 10.00 організується черговий IV Фестиваль Дитячої та Молодіжної Пісні і Поезії.

Організатори зважують до підготовки релігійної програми (пісні, співана поезія, п'еса, ігри, вірш) в межах до 15 хвилин).

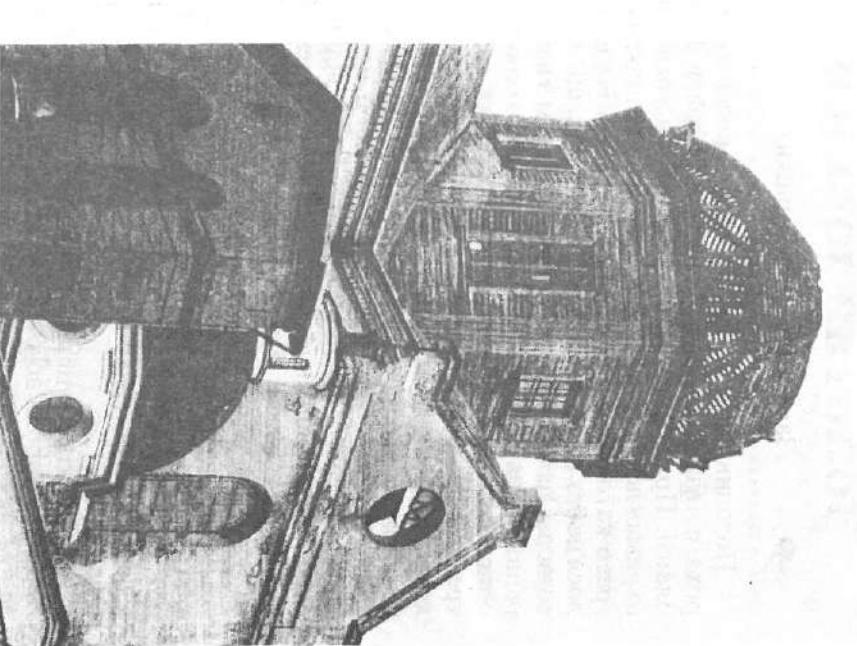
Зголослення дитячих груп (шкільного і дошкільного віку) та молодіжних груп (молодь середніх і вищих пікл, молодь працююча) просимо надсилати до кінця серпня цього року. При зголосленні просимо подати назустрічу та тему програми.

Учасникам Фестивалю організатори забезпечують безкоштовний пічл і харчування.

Під час Фестивалю буде нагода вперше запrezentувати релігійну мистецтву творчість в ділянці пластики, рисунку й малюнку. Прайд мистецтва образу і символу просимо надсилати до 15 вересня 1996 р. Кращі роботи будуть нагороджені.

Організатори Фестивалю

Адреса для кореспонденції:
Parafia Bizantyjsko-Ukraińska, ul. Altiny Czerwonej 9a
78-425 Bialy Bór, tel. (096) 39-181 або 39-026

- Адреса редакції: «ВЛАНОВІСТ», ul. Chopina 17, 11-220 Górowo Iławskie.
- Konto bankowe: Redakcja «ВЛАНОВІСТ», Bank Spółdzielczy w Górowie II, O/W BGŻ Olsztyn Nr 951429-635-2714
- Передплату можна оформити безпосередньо в редакції.